

Prin Marea Roșie

Sabat după-amiază, 2 august

De memorat:

„Moise a răspuns poporului: «Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.»” Exodul 14:13,14.

Exodul este cea mai dramatică și glorioasă experiență a poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Acest eveniment este exemplificarea modului în care Dumnezeu i-a învins pe dușmanii evreilor și i-a condus pe israeliți biruitori în Țara Promisă. Este de asemenea un simbol al salvării și răscumpărării prin Domnul Hristos.

Din punct de vedere uman, copiii lui Israel se aflau într-o situație disperată, chiar imposibilă – o situație din care singuri nu se puteau salva. Dacă ar fi fost să fie eliberați, ar fi trebuit să fie printr-un act divin. La fel este și cu noi și cu păcatul: singuri, suntem într-o situație fără speranță. Avem nevoie de ceva și mai dramatic decât exodul. Și avem acest ceva: jertfa pe cruce a Domnului Hristos și ceea ce a făcut El acolo pentru noi toți. Sunt extraordinare și incredibile evenimentele de la plecarea lui Israel din ținutul Gosen, menționate în Exodul 12, până la cântarea exuberantă a lui Moise, din Exodul 15. Semnele, minunile și acțiunile miraculoase ale lui Dumnezeu de răscumpărare sunt la cote maxime. Dar nici măcar acestea nu sunt comparabile cu ceea ce Hristos a făcut pentru noi pe cruce – fapt prefigurat de drama exodului.

Duminică, 3 august

„Duceți-vă să slujiți Domnului!”

În noaptea Paștelui, judecata divină a căzut asupra celor care nu erau acoperiți de sânge (Exodul 12:1-12). Nimeni nu a scăpat datorită poziției, educației sau statutului social. Pedepsa a lovit toate familiile, de la fa raon la sclavi și până la întâii născuți ai animalelor. Mândria Egiptului era în praf.

1. Ce cerință ciudată formulează faraonul în Exodul 12:31-36 și de ce, chiar în timp ce le dă permisiunea să plece?

Exodul 12:31-36

³¹ În aceeași noapte faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis.

³² Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă.”

³³ Egiptenii zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri.”

³⁴ Poporul și-a luat plămădeala (coca), înainte de a se dospi. Și-au învelit postăvile cu plămădeala în haine și le-au pus pe umeri.

³⁵ Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise și au cerut egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine.

³⁶ Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor, care le-au împlinit cererea. Și astfel au jefuit pe egipteni.

Cât de interesant este că faraonul, în timp ce le spune evreilor să meargă și să se închine, adaugă această cerere: „Și binecuvântați-mă”! Și binecuvântați-mă?

De ce ar cere lucrul acesta el, faraonul Egiptului, un „zeu” pe pământ în mijlocul poporului său? Se pare că în sfârșit înțelege puterea Dumnezeului evreilor și ar dori să beneficieze de ea. Însă cum îl poate binecuvânta Dumnezeu în timp ce el este cufundat în răzvrătire, încăpățănare, păcat și mândrie? Într-adevăr, în cele din urmă și-a dat consimțământul, dar nu din supunere față de voința lui Iehova, ci din cauză că a fost înfrânt. Nu era pocăit – așa cum vor arăta acțiunile sale ulterioare. Voia doar să oprească devastarea care îi distrugea regatul.

Faraonul era umilit. Și, având în vedere circumstanțele tragice ale celei mai grave plăgi, îi permite poporului Israel să părăsească Egiptul. Ceea ce refuzase să acorde în toate ocaziile anterioare, indiferent de suferința cauzată de acțiunile lui națiunii egiptene, permite acum.

Și poporul egiptean, pe bună dreptate, este nerăbdător să-i vadă pe evrei plecați: „Vă rugăm să vă duceți, altfel toți vom pieri!” Între timp, Dumnezeu a făcut în așa fel încât israeliții să nu plece din Egipt cu mâna goală, ci cu lucrurile de care aveau nevoie pentru ceea ce, în cele din urmă, s-a dovedit o ședere mult mai lungă decât se anticipase. Egiptenii le-au dat evreilor aceste articole prețioase doar pentru a-i scoate mai repede din țară, dar acele obiecte erau salarii îndelung refuzate israeliților pentru secole de muncă în sclavie. Cu siguranță, pentru egipteni, prețul scoaterii evreilor din țara lor a fost destul de mic.

De câte ori ne-am „pocăit” de acțiuni doar din cauza consecințelor, și nu pentru că acele acțiuni erau în sine greșite? De ce nu este aceasta adevărata pocăință? Cum putem învăța să ne pară rău pentru păcatele care, într-un fel, „scapă” neobservate, cel puțin pe termen scurt?

Luni, 4 august

Consacrarea primilor născuți

Timpul promis al răscumpărării, al eliberării, era pe cale să sosească. Oamenii trebuiau pregătiți. Nu trebuiau doar să creadă, ci și să acționeze pe baza convingerilor. Dumnezeu le spusese ce trebuie să facă; acum, prin credință, trebuiau să facă. Deși într-un context total diferit de cel despre care scria Iacov, principiul se potrivește foarte bine: „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?” (vezi Iacov 2:17-20).

2. Studiază Exodul 13:1-16. Întâii născuți ai israeliților au fost cruțați prin ha rul lui Dumnezeu în timpul ultimei plăgi. De ce a fost dată această poruncă veșnică și ce ar trebui să însemne ea pentru noi astăzi?

Exodul 13:1-16

¹ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

² „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut, pe orice întâi născut dintre copiii lui Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.”

³ Moise a zis poporului: „Aduceți-vă aminte de ziua aceasta, când ați ieșit din Egipt, din casa robiei; căci cu mână puternică v-a scos Domnul de acolo. Să nu mâncați pâine dospită.

⁴ Astăzi ieșiți, în luna spicelor.

⁵ Când te va duce Domnul în țara canaaniților, hetitilor, amoritilor, heviților și iebusiților, pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da, țară unde curge lapte și miere, să ții următoarea slujbă în luna aceasta:

⁶ Timp de șapte zile, să mănânci azime; și în ziua a șaptea, să fie o sărbătoare în cinstea Domnului.

⁷ În timpul celor șapte zile, să mâncați azime; să nu se vadă la tine nimic dospit, nici aluat, pe toată întinderea țării tale.

⁸ Să spui atunci fiului tău: „Aceasta este spre pomenirea celor ce a făcut Domnul pentru mine, când am ieșit din Egipt.”

⁹ Să-ți fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere aminte pe frunte între ochii tăi, pentru ca legea Domnului să fie întotdeauna în gura ta; căci cu mână puternică te-a scos Domnul din Egipt.

¹⁰ Să ții porunca aceasta la vremea hotărâtă, din an în an.

¹¹ Când te va aduce Domnul în țara canaanților, cum a jurat ție și părinților tăi, și când ți-o va da,

¹² să închini Domnului pe orice întâi născut, chiar pe orice întâi născut din vitele pe care le vei avea: orice parte bărbătească este a Domnului.

¹³ Să răscumperi cu un miel pe orice întâi născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Să răscumperi de asemenea pe orice întâi născut de parte bărbătească dintre fiii tăi.

¹⁴ Și când te va întreba fiul tău într-o zi: „Ce înseamnă lucrul acesta?”, să-i răspunzi: „Prin mâna Lui cea atotputernică, Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei;

¹⁵ și, fiindcă faraon se încăpățâna și nu voia să ne lase să plecăm, Domnul a omorât pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâii născuți ai oamenilor până la întâii născuți ai dobitoacelor. Iată de ce aduc jertfă Domnului pe orice întâi născut de parte bărbătească și răscumpăr pe orice întâi născut dintre fiii mei.

¹⁶ Să-ți fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere aminte pe frunte între ochi; căci prin mâna Lui atotputernică ne-a scos Domnul din Egipt.”

Dumnezeu a păzit, în mila Lui, familiile israelite care se aflau sub sânge, pentru că, prin credință, acestea își însemnaseră tocul ușii. Dar noi indicații au venit de la Domnul prin Moise: „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut” (Exodul 13:2). Această lege era valabilă atât pentru oameni, cât și pentru animale.

Un principiu care stă la baza acestei porunci este că totul Îi aparține lui Dumnezeu, deoarece El este Creatorul nostru și Stăpânul tuturor lucrurilor: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Psalmii 24:1). „«Al Meu este argintul și al Meu este aurul», zice Domnul oștirilor” (Hagai 2:8). Primii născuți băieți ai israeliților erau primele roade ale binecuvântărilor lui Dumnezeu pe care El le revărsase asupra lor; ei erau în același timp un semn al consacrării lor totale față de El și al înțelegerii lor că tot ceea ce aveau venea numai de la El.

De asemenea, vedem aici ideea de răscumpărare, de mântuire. Băieții întâi născuți au fost cruțați de la moarte pentru că au fost acoperiți de sânge. Ei au fost răscumpărați de la moarte, așa cum sunt toți cei care sunt sub sângele Domnului Isus. Pavel scrie despre Isus că în El „avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:14).

În plus, au fost date reguli cu privire la modul în care trebuia să se realizeze această consacrare, o sărbătoare a izbăvirii lor din sclavia egipteană. Trebuiau să fie sacrificate animale, dar fiii aveau să fie răscumpărați (Exodul 13:12,13,15).

Exodul 13:16 vorbește despre ceea ce trebuiau să își pună pe mâini și între ochi. Cum simbolizează acest lucru adevărul spiritual important că, indiferent câtă credință avem, trebuie să și acționăm pe baza acestei credințe?

Marți, 5 august

Traversarea Mării Roșii

3. Studiază Exodul 13:17 – 14:12. Cum i-a călăuzit Dumnezeu pe israeliți când au plecat din Egipt și ce s-a întâmplat mai departe?

Exodul 13:17 – 13:22

- ¹⁷ După ce Faraon a lăsat pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în țara filistenilor, măcar că era mai aproape, căci a zis Dumnezeu: „S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul și să se întoarcă în Egipt.”
- ¹⁸ Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre Marea Roșie. Copiii lui Israel au ieșit înarmați din țara Egiptului.
- ¹⁹ Moise a luat cu el oasele lui Iosif; căci Iosif pusese pe fiii lui Israel să jure, zicând: „Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați cu voi oasele mele de aici.”
- ²⁰ Au plecat din Sucot și au tăbărât la Etam, la marginea pustiei.
- ²¹ Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea.
- ²² Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc, în timpul nopții.

Exodul 14:1 – 14:12

- ¹ Domnul a vorbit lui Moise și a zis:
- ² „Spune copiilor lui Israel să se întoarcă și să tăbărăscă înaintea Pi-Hahirotului, între Migdol și mare, față în față cu Baal-Țefon: în dreptul locului acestuia să tăbărâți, lângă mare.
- ³ Faraon va zice despre copiii lui Israel: ‘S-au rătăcit prin țară; îi închide pustia.’
- ⁴ Eu voi împietri inima lui Faraon, și-i va urmări, dar Faraon și toată oastea lui vor face să se arate slava Mea, și egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul.” Copiii lui Israel au făcut așa.
- ⁵ S-a dat de știre împăratului Egiptului că poporul a luat fuga. Atunci, inima lui Faraon și a slujitorilor lui s-a schimbat față de popor. Ei au zis: „Ce am făcut de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească?”
- ⁶ Faraon și-a pregătit carul de război și și-a luat oamenii de război cu el.

- ⁷ A luat șase sute de care de luptă cu oameni aleși și toate carele Egiptului; în toate erau luptători.
- ⁸ Domnul a împietrit inima lui Faraon, împăratul Egiptului, și Faraon a urmărit pe copiii lui Israel. Copiii lui Israel ieșiseră gata de luptă.
- ⁹ Egiptenii i-au urmărit, și toți caii, carele lui Faraon, călăreții lui și oștirea lui i-au ajuns tocmai când erau tăbărâți lângă mare, lângă Pi-Hahiro, față în față cu Baal-Țefon.
- ¹⁰ Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor.
- ¹¹ Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?”
- ¹² Nu-ți spuneam noi în Egipt: ‘Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor decât să murim în pustie?’”

Urmând instrucțiunile date de Dumnezeu lui Moise, israeliții au ieșit din Egipt ca o armată bine organizată. Termenii ebraici *ṭaba'* și *makha neh* atestă această descriere, și anume, „armată”, „divizie”, „tabără” și „oștire” (Exodul 6:26; 7:4; 12:17,41,51; 14:19,20; compară cu 13:18). Ei erau împărțiți în unități și mășăluiau ca o armată. Mai târziu, Balaam a văzut de pe dealurile Moabului că Israel era „tăbărât în corturi, după semințiile lui” (Numeri 24:2).

La ieșirea din Egipt, „Moise a luat cu el oasele lui Iosif” (Exodul 13:19). Acesta este un detaliu extrem de important în text și transmite împlinirea credinței lui Iosif în promisiunile lui Dumnezeu. Iosif nu a pierdut niciodată din vedere Țara Promisă, chiar dacă a trăit în splendoarea și privilegiile Egiptului. El a cerut ca oasele să-i fie duse în Canaan (Geneza 50:24,25). El credea că Domnul avea să fie cu siguranță preocupat de poporul Israel în Egipt și avea să îl ducă în țară, așa cum făgăduise (Evrei 11:22). La sosirea lui Israel în Canaan, oasele lui Iosif au fost „îngropate la Sihem” (Iosua 24:32).

Stâlpul de nor și stâlpul de foc erau semnele vizibile ale prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Domnul locuia acolo și de asemea vorbea din nor (Exodul 14:24; Numeri 12:5,6). La scurt timp, faraonul și-a dovedit adevăratele motive ale inimii lui. Nu era convertit și nu s-a pocăit niciodată cu adevărat. Faptul că I-a cerut lui Dumnezeu să-l binecuvânteze a fost o farsă, poate o înșelăciune a propriei inimi. Și-a adunat armata și a pornit după sclavii plecați. Cât de orbit de păcat era acest om! Când a văzut că vine armata faraonului, poporul a rostit cu vînte și a exprimat sentimente pe care avea să le repete de mai multe ori: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?” (Exodul 14:11). Adică, după ce văzuseră deja manifestări atât de dramatice ale

puterii lui Dumnezeu, care au inclus crușarea fiilor lor întâi născuți, israeliții tot dădeau dovadă de o uimitoare lipsă de credință.

Gândește-te la ultima situație îngrozitoare în care te-ai aflat! Care a fost prima ta reacție: credință în Dumnezeu sau lipsă de credință? Ce lecții ar fi trebuit să înveți din acea situație, care te-ar putea ajuta în următoarea situație similară?

Miercuri, 6 august

Tot înainte, prin credință!

4. Ce a făcut Dumnezeu pentru copiii lui Israel în ciuda lipsei lor de credință, conform cu Exodul 14:13-31?

Exodul 14:13-31

¹³ Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.

¹⁴ Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.”

¹⁵ Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.

¹⁶ Tu ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despice-o, și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.

¹⁷ Eu voi împietri inima egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui vor face să se arate slava Mea.

¹⁸ Și vor ști egiptenii că Eu sunt Domnul când Faraon, carele și călăreții lui vor face să se arate slava Mea.”

¹⁹ Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, Și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor și-a schimbat locul și a stat înapoia lor.

²⁰ El s-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta.

²¹ Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au despărțit în două.

²² Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.

- ²³ Egiptenii i-au urmărit, și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării.
- ²⁴ În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeală în tabăra egiptenilor.
- ²⁵ A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor.”
- ²⁶ Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare, și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.”
- ²⁷ Moise și-a întins mâna spre mare. Și, înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă, dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării.
- ²⁸ Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; niciunul măcar n-a scăpat.
- ²⁹ Dar copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.
- ³⁰ În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna egiptenilor, și Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării.
- ³¹ Israel a văzut mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său Moise.

Iată patru idei esențiale, exprimate de Moise, despre cum să acționăm în situații dificile:

1. „Nu vă temeți” (Exodul 14:13)! Deci încredere în Domnul, pentru că numai așa frica poate fi depășită! Isaia reia acest adevăr și afirmă că întotdeauna credincioșii sunt în mâna lui Dumnezeu, iar El va acționa în beneficiul lor, atunci când Îl acceptă ca Domn al lor: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; [...] Căci eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: «Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!»” (Isaia 41:10-13).

2. „Stați pe loc [liniștiți]” (Exodul 14:13 [BTF])! A sta liniștit nu în seamnă doar a nu mai fi nemulțumit și a aștepta lucruri mărețe, ci a te încrede în Domnul și a aștepta cu răbdare intervenția Lui măreață.

3. „Veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta” (Exodul 14:13). Ca să ne crească credința, este important să recunoaștem conducerea și ajutorul lui Dumnezeu și să fim recunoscători pentru ajutorul promis. A „vedea” înseamnă a deschide ochii (deoarece necredința este oarbă). Numai Dumnezeu poate oferi biruință, siguranță și mântuire. Dumnezeu este întotdeauna de partea noastră, ne poartă de grijă și ne oferă ceea ce avem nevoie la momentul potrivit.

4. „Domnul Se va lupta pentru voi” (Exodul 14:14). Calvarul este do vada supremă a acestei realități, deoarece pe cruce Hristos l-a învins pe Satana ca să ne dea viața veșnică (Ioan 5:24; Evrei 2:14; Apocalipsa 12:10,11). Mai târziu, chiar și egiptenii au recunoscut că Domnul lupta pentru israeliți (Exodul 14:25).

Porunca dată de Dumnezeu lui Moise a fost clară: „să pornească înă inte” (Exodul 14:15). Dumnezeu Și-a dezvăluit planul de acțiune pas cu pas: (1) Îngerul lui Dumnezeu și stâlpul de nor s-au mutat din fața taberei israeliților în spate, protejându-i de armata egipteană; (2) prin credință, Moise a trebuit să întindă mâna peste mare; (3) Domnul a despărțit apa în două și a uscat pământul cu un vânt puternic; (4) israeliții au tre cut cu bine prin mare, pe uscat, pe cealaltă parte. Egiptenii i-au urmărit orbește, pentru că nu au văzut că Dumnezeu făcea lucruri extraordinare pentru poporul Său; adică nu au văzut până când nu a fost prea târziu, așa cum reiese din mărturisirea lor din Exodul 14:25.

Joi, 7 august

Cântarea lui Moise și a Mariei

Întreaga armată egipteană a fost doborâtă; nimeni nu a supraviețuit, nici măcar faraonul (vezi Psalmii 136:15). A fost o înfrângere uimitoare pentru egipteni și o victorie deplină pentru poporul lui Dumnezeu. Nu este de mirare că de-a lungul istoriei, chiar și astăzi, evreii au povestit și povestesc această întâmplare.

5. Care este conținutul cântării lui Moise din Exodul 15:1-21?

Exodul 15:1-21

¹ Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta. Ei au zis: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț.

² Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu: pe El Îl voi preamări.

³ Domnul este un războinic viteaz: numele Lui este Domnul.

⁴ El a aruncat în mare carele lui faraon și oastea lui; luptătorii lui aleși au fost înghițiți în Marea Roșie.

⁵ I-au acoperit valurile și s-au coborât în fundul apelor, ca o piatră.

⁶ Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.

⁷ Prin mărimea măreției Tale, Tu trănțești la pământ pe vrăjmașii Tăi; Îți dezlănțui mânia, și ea-i mistuie ca pe o trestie.

- ⁸ La suflarea nărilor Tale, s-au îngrămădit apele, s-au ridicat talazurile ca un zid și s-au încheșat valurile în mijlocul mării.
- ⁹ Vrajmașul zicea: „Îi voi urmări, îi voi ajunge, voi împărți prada de război; mă voi răzbuna pe ei, voi scoate sabia și-i voi nimici cu mâna mea!”
- ¹⁰ Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta: și marea i-a acoperit; ca plumbul s-au afundat în adâncimea apelor.
- ¹¹ Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?
- ¹² Tu Ți-ai întins mâna dreaptă: și i-a înghițit pământul.
- ¹³ Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locul sfințeniei Tale.
- ¹⁴ Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: apucă groaza pe filistenii, se înspăimântă căpeteniile Edomului, și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă.
- ¹⁵ Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat.
- ¹⁷ Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!
- ¹⁸ Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.
- ¹⁹ Căci caii lui faraon, carele și călăreții lui au intrat în mare, și Domnul a adus peste ei apele mării; dar copiii lui Israel au mers ca pe uscat prin mijlocul mării.”
- ²⁰ Maria, prorocița, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și jucând.
- ²¹ Maria răspundea copiilor lui Israel: „Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț.”

Acest imn Îl laudă pe Domnul pentru că este un războinic puternic, care i-a învins pe cei care s-au împotrivit poporului Său. Moise dezvoltă personal această temă, subliniind că Domnul Dumnezeu său este, în același timp, tăria, cântecul și salvarea sa. Nimeni nu este ca El, „minunat în sfințenie, / Bogat în fapte de laudă / Și făcător de minuni” (Exodul 15:11).

Cântarea lui Moise este despre Dumnezeu, despre cine este și ce face El. Domnul este laudat și admirat pentru lucrarea Sa extraordinară pentru poporul Său. Recunoștința și închinarea sunt rezultate naturale ale bunătății lui Dumnezeu față de noi. Aprecierii pentru dragostea Sa este condiția prealabilă pentru o viață spirituală bogată. Dragostea statornică a lui Dumnezeu este evidențiată și laudată în mod special pentru că El va conduce poporul pe care l-a răscumpărat spre locul

sfânt de ședere. Moise prezice că Dumnezeu va așeza sanctuarul pe muntele moștenirii Sale (Exodul 15:17), făcând aluzie la Sion și la templul din Ierusalim.

În Apocalipsa 15:2-4, cei răscumparați cântă cântarea lui Moise și cântarea Mielului. Îți poți imagina cum vor suna în cer laudele aduse lui Dumnezeu pentru faptele Sale mari și minunate, pentru judecățile Sale drepte și adevărate și pentru faptele Sale drepte și sfințenia Sa.

De remarcat ultimul vers al cântării: „Toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:4). Adică, atunci când se vor manifesta toate judecățile lui Dumnezeu – în special judecățile Sale asupra răului și asupririi, care, timp de milenii, au rămas nepedepsite –, cei răscumparați dintre nea muri Îl vor lăuda pentru acele judecăți.

Immanuel Kant a spus că, dacă Dumnezeu este drept, atunci trebuie să existe un fel de viață după moarte. De ce este această afirmație atât de adevărată și cum putem învăța să avem încredere că într-o zi dreptatea, care lipsește atât de mult aici, va veni? Cum poți găsi alinare în această speranță?

Vineri, 8 august

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 25

Dumnezeu a fost de partea israeliților, în ciuda slabei lor credințe. El a dorit să îi învețe cum să gândească și să se comporte ca poporul Său ales. Dumnezeu i-a condus cu răbdare și i-a îndrumat către un loc în care ar fi întâmpinat mai puține provocări. Ellen G. White explică: „Israeliiții [...] Îl cunoșteau prea puțin pe Dumnezeu și aveau puțină credință în El și s-ar fi speriat și descurajat. Erau neînarmați și nedeprinși cu lupta, iar starea lor de spirit era deprimată din cauza îndelungatei lor robii; ar fi fost stânjeniți de femei și copii, de turme și cirezi. Conducându-i pe drumul spre Marea Roșie, Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu al milei și al înțelepciunii” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 282).

Vorbind despre Cântarea lui Moise, Comentariul biblic Andrews spune: „Certitudinea acestui act istoric divin de răscumpărare ne asigură că nu avem de ce să ne temem de viitor. Ultima strofă se concentrează asupra viitorilor dușmani cu care aveau să se confrunte la cucerirea Canaanului. Datorită «brațului» puternic al lui Dumnezeu aveau să fie «muți ca o piatră» (v. 16). Când ne confruntăm cu anumite imposibilități, când ne simțim încolțiți și nu știm încotro s-o apucăm,

putem găsi siguranță în Cântarea lui Moise, pentru că ea celebrează un mare eveniment din istoria poporului lui Dumnezeu” („Exodus”, Andrews University Press, 2020, p. 214).

Zilnic: Leviticul 12 – 18; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 32

1. Cum era declarat omul căruia i-a căzut părul de pe cap?
2. Ce înseamnă „log”?
3. Ce trebuia să ducă Aaron dincolo de perdeaua dinăuntru și de ce?
4. Unde scrie în Leviticul 18 despre homosexualitate și care era pedeap sa anunțată de Domnul?
5. Cum cheltuiesc banii din plin mulți membri ai bisericii?